

Sygn. akt I PSK 237/21

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa D. W.
przeciwko Uniwersytetowi (...) w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 czerwca 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 6 października 2020 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego
strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 6 października 2020 r. oddalił apelację powoda D. W. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 4 lutego 2020 r., który oddalił jego powództwo o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na „*istotne zagadnienie dotyczące normy prawa materialnego, tj. art. 120 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (w brzmieniu nadanym nowelizacją z dnia 18 marca 2011 r., która weszła w życie 1 października 2013 r.), a mianowicie dotyczące oceny od którego momentu należy liczyć okres zatrudnienia osób zatrudnionych na stanowisku adiunktów w obliczu nowelizacji ww.*

przepisu, nadto zagadnienie dotyczące czy do nowego prawa (ww. art. 120) można stosować ocenę i zdarzenia prawne i ich skutki, jeżeli miały miejsce i skończyły się przed jej wejściem w życie w rozumieniu art. 3 k.c.”.

Ponadto zachodzi rozbieżność w orzecznictwie, gdyż Sąd Okręgowy w K. w analogicznych sprawach wydał dwa odmienne – sprzeczne ze sobą orzeczenia. W sprawie S. S. uwzględnił powództwo. Inne stanowisko zajął w odniesieniu do powództwa D. W., które jest też odmienne od poglądu przedstawionego w wyroku Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2017 r., II PK 342/15, a także w wyroku z 25 kwietnia 2017 r., II PK 78/16.

Skarga kasacyjna jest też „oczywiście uzasadniona, wobec naruszenia przepisów prawa procesowego, w związku, m.in. z: nierozpoznanie i nieodniesienie się przez Sąd Odwoławczy do wszelkich zarzutów apelacyjnych Powoda”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 17 maja 2022 r., w sprawie o sygn. I PSKP 66/21, po rozpoznaniu skargi kasacyjnej pozwanego Uniwersytetu, uchylił wyrok Sądu Okręgowego w K. z 1 października 2019 r. i oddalił apelację powoda S. S. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 26 października 2018 r., który oddalił jego powództwo przeciwko pozwanemu.

Nie można zatem stwierdzić rozbieżności w wyrokach Sądu Okręgowego w K., jako że powództwa S. S. i D. W. nie zostały uwzględnione. Nie spełnia się więc przesłanka dotycząca rozbieżności w orzecznictwie. Jej źródłem jest kwalifikowana potrzeba wykładni przepisów wynikająca z poważnych wątpliwości w wykładni.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwała się wykładnia, którą za podstawę orzekania przyjął Sąd Okręgowy w sprawie skarżącego D. W..

Jeżeli w okresie *vacatio legis* art. 120, uczelnia skorzystała ze swej autonomii i zawarła w swoim statucie (jako wiążącym źródle prawa pracy) regulacje

korzystniejsze niż te wynikające z art. 120, to nie ma podstaw, aby okres zatrudnienia adiunkta liczyć na nowo po dniu 1 października 2013 r. – por. wyroki Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2019 r., I PK 199/17, z 23 października 2019 r., II PK 60/18, z 13 grudnia 2017 r., II PK 1/17, z 7 czerwca 2017 r., II PK 163/16.

Na tym tle nie mogą przeważać wcześniejsze dwa wyroki Sądu Najwyższego wskazane we wniosku o przyjęcie skargi. Określona wykładnia utrwała się w orzecznictwie, którą potwierdza także ostatni wyrok Sądu Najwyższego w sprawie z powództwa S. S., co uprawnia stwierdzenie, że nie występuje stan zasadniczej rozbieżności, gdyż w przeciwnej sytuacji Sąd Najwyższy z urzędu podjąłby uchwałę w składzie powiększonym dla ujednolicenia orzecznictwa.

Stanowi to jednocześnie odpowiedź na pierwszą przesłankę przedsądu wniosku. Nie spełnia się jako istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż odpowiedź na sformułowane zagadnienie nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa.

Zwykła wykładnia prawa nie składa się na podstawę przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. *a contrario*).

Nie można również stwierdzić podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący we wniosku nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Dodać należy, że na etapie przedsądu nie ocenia się zarzutów podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), gdyż stanowią odrębną część skargi kasacyjnej i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Nie zastępują zatem podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia, zaś sam skarżący, we wniosku, jedynie hasłowo odwołuje się do ostatniej podstawy przedsądu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. zważając na wynik sprawy, niepowodzenie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz dotychczasowe obciążenie powoda kosztami postępowania.